

НАМ Є КИМ ПИШАТИСЯ

«Які люди навколо тебе, так і складатиметься твоє життя»

Почесний громадянин Хмельницького Радомир Сілін скоро відзначить 85-річчя

Радомир Іванович не потребує особливого представлення. Він – знаний на Поділлі та за його межами науковець, педагог і адміністратор. Протягом 25 років він очолював найбільший виш області і за цей час перетворив його з невеликого інституту в потужний заклад із розвиненою інфраструктурою, міцною науковою базою та висококваліфікованими кадрами.

Цілком заслужено Радомир Сілін став першим хмельничанином, якого удостоїли звання «Почесний громадянин міста» (після відновлення нагороди у 1999 році). «Це мені дало обов'язків, – каже він. – Треба було ще більше працювати, щоб відповідати званню».

Радомир Сілін народився 27 вересня 1931 року у Курську. Батько, не порадившись з дружиною, записав новонародженого під таким незвичним на той час ім'ям. Мати у дитинстві називала його Міра. Однак щасливе дитинство тривало недовго. Коли Радомиру було 10 років, прийшла війна і смерть найближчої людини...

«Батько був вже непризовного віку, і його не хотіли брати в армію. Однак він був топографістом і хотів принести користь завдяки своїй професії. Врешті-решт він став солдатом топографічного загону. Через два роки, коли в окупованому Курську померла мама, я знайшов батька і приєднався до його загону», – згадує Радомир Іванович.

Так, малим хлопчиком він пройшов через страхіття війни, бачив спустошений Воронеж, брав участь у битві на Курській дузі, наступі на Харків, пройшов через Румунію, Угорщину і дістався аж до Австрії. У Курську у родини не було нічого, окрім старої хати, і син з батьком вирішили осісти у Львові. Там Радомир спершу пішов у вечірню школу, а згодом і в звичайну. У свої 16 років він мав лише два класи навчання і мав чимало надолужити.

«Я ночами сидів і вчився. Був впертий: треба і ніяких відмовок. Навчання давалося мені легко. Я, старший за своїх однокласників, швидко заслужив серед них авторитет, влаштував у школі різні вечори», – розповідає чоловік про шкільні роки.

Здобувши середню освіту, юнак вступив до Львівського політехнічного інституту на механічний факультет. У виші Радомир теж проявляв організатор-

ські здібності, займався самодіяльністю, брав участь у роботі різних гуртків, захоплювався науковими дослідженнями. Закінчивши інститут, він залишився там працювати і за 18 років пройшов шлях від асистента до професора (у 1973 році захистив докторську дисертацію). Тоді його направили на Поділлі, щоб очолити Хмельницький технологічний інститут побутового обслуговування.

«У Хмельницький мене направили примусово. У Львові я вже освоївся, мав цікаву роботу, хороший колектив. Але тепер не шкодую, що потрапив сюди. Я швидко захоплююся новим, а тому поринув у роботу з головою, почав «плодити ідеї», шукати людей, які ними б загорілися і самі пропонували щось нове», – каже Радомир Сілін.

Будучи ректором, не припиняв ні дослідницької, ні викладацької діяльності. Він завжди умів знайти спільну мову зі студентами, пропонував їм цікаві проекти і особливо любив творчу молодь, у якої, як він сам каже, «очі горять».

Головним досягненням на посаді ректора найбільшого вишу Хмельниччини Радомир Сілін вважає створення хорошого колективу.

Перераховувати заслуги Радомира Івановича як ректора Технологічного університету Поділлі можна довго, однак він вважає найбільшою цінністю створений ним колектив.

«В першу чергу я не адміністратор, науковець чи педагог. Я – людина. Людина може бути маленькою, але робити важливу справу, – розмірковує хмельничанин. – Однак самотужки я б нічого не досяг. Людина сильна у товаристві. Якщо ти маєш однодумців, ви вже можете висувати якісь ідеї, боротися за них. І взагалі, від того, які люди навколо тебе, які в тебе з ними стосунки, значною мірою залежить, як складеться твоє життя, чи будеш ти щасливим».

Радість Радомиру Сіліну приносять не лише стосунки з колективом, а й у родині. Зі своєю дружиною, Лесею Аркадіївною, він познайомився ще в студентські роки і досі зберіг теплі трепетні стосунки.

Своє 85-ліття Радомир Іванович зустрічає із щирою усмішкою на обличчі.

«Ми ніколи не сваримося, всіємо домовитися, знайти спільне рішення. Адже у стосунках головне – не чиясь особиста перемога, а спільне досягнення», – каже чоловік.

Подружжя виростило двох дітей: сина Святослава (його вже немає в живих) та доньку Ольгу, яка зараз мешкає в Іспанії. «У нас вся сім'я активна», – каже про своїх нащадків Радомир Іванович.

Він і досі цікавиться життям університету, спілкується з друзями, однак здоров'я вже не те. «Я зараз все більше лікуюся», – каже Радомир Іванович, який зовсім скоро відзначатиме 85-річчя. – Гучно святкувати не буду, але, думаю, хтось приїде привітати, маю хороших друзів у Хмельницькому».

А мешканцям обласного центру, який також святкує свій день народження, Радомир Сілін бажає бути дружними.

«Це не значить, що потрібно усіх обіймати. Але якщо ти можеш допомогти людині, зроби це. І нічого страшного, якщо не почувеш «дякую» у відповідь», – каже почесний громадянин міста Хмельницького.

Ксенія ЖУЖА. Фото автора.